

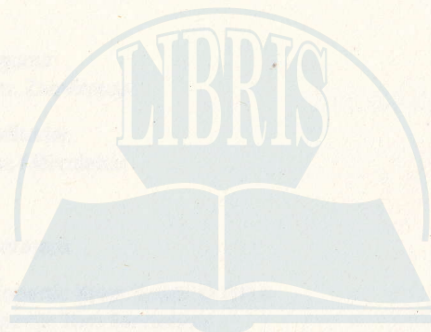
James Dashner

Cu ochii minții

*Primul volum din seria **Doctrina Mortală***

Traducere din engleză de Mihaela Doagă

3
TREI

1. Sicriul

1

— Știu că dedesubt e apă, dar ar putea la fel de bine să fie beton. O să te faci chiseliță de îndată ce atingi suprafața, îi spuse Michael fetei pe nume Tanya, prin vântul care-i bătea drept în față.

Ce-i drept, nu cea mai fericită formulă când te adresezi cuiva care vrea să-și pună capăt zilelor, dar era adevărul adevărat. Tanya tocmai încălecase balustrada podului Golden Gate, pe care goneau în continuare mașini, și se lăsase pe spate, ținându-se cu mâinile tremurânde de un stâlp acoperit de condens. Chiar dacă Michael reușea cumva s-o convingă să nu sară de-acolo, exista riscul să-i alunece oricum mâna. Și apoi pa și pusi. Își închipui vreun amărât de pescar care o să creadă că a prins în sfârșit peștele cel mare, ca să aibă parte apoi de o surpriză foarte nasoală.

— Termină cu glumele, îi răspunse fata, tremurând. Nu e un joc... nu mai e.

Michael era în VirtNet — sau Somnul, cum îi spuneau vizitatorii frecvenți, ca el. Era obișnuit să vadă

oameni speriați pe-acolo. O mulțime, chiar. Și totuși, dincolo de frică era, de obicei, *certitudinea*. Știai, în sinea ta, că orice s-ar fi întâmplat în Somn nu era de-adevăratalea.

Nu și în cazul Tanyei. Era ceva diferit la Tanya. Sau cel puțin la Aura ei, avatarul ei virtual. Pe chipul Aurei ei se citea o expresie dementă, îngrozită, și brusc pe Michael îl luă cu fiori — avea senzația că *el* era cel suspendat în gol, gata să facă un salt mortal. Și Michael nu era amator de experiențe care să se dovedească mortale, fie ele și virtuale.

— Ba e un joc și o știi și tu, îi spuse, mai tare decât ar fi vrut — nu voia s-o sperie.

Dar începuse să bată un vânt rece, care păru să-i ia cuvintele pe sus și să le poarte spre golf.

— Întoarce-te aici și hai să stăm de vorbă. O să acumulăm amândoi punctele la Experiență și putem merge să explorăm orașul, să ne cunoaștem mai bine. Să găsim niște țicniți pe care să-i urmărim. Poate să și deturnăm niște haleală pe gratis din magazine. O să ne distrăm pe cinste. Și, odată ce ne încheiem plimbarea, o să-ți găsesc un Portal și poți să ieși la suprafață, înapoi la tine acasă. Să faci o pauză de la joc pentru o vreme.

— Asta n-are nimic de-a face cu *Trup și Suflet!* țipă Tanya.

Hainele i se înfoiau în bătaia vântului și părul ei negru îi flutura în spate, răsfirat ca rufele pe frânghie.

— Pleacă și lasă-mă! Nu vreau ca mutra ta de frumușel să fie ultimul lucru pe care-l văd.

Michael se gândi la nivelul următor, *Trup și Suflet: În Adâncuri*, ținta supremă. Locul unde totul era de o mie de ori mai real, mai avansat, mai intens. În maximum trei ani va putea să ajungă acolo. Poate chiar în doi. Dar,

deocamdată, trebuia s-o convingă pe fata asta năucă să nu ajungă hrană pentru pești, altfel risca să fie trimis înapoi în Suburbii pentru o săptămână, amânând fix cu-atât trecerea la următorul nivel.

— Bine, uite cum facem...

Încerca să-și aleagă cu grijă cuvintele, dar deja făcuse o greșală majoră și era conștient de asta. O să piardă puncte la greu pentru că și-a ieșit din rol și s-a folosit de joc în sine ca un motiv s-o facă să se răzgândească. Și totul se reducea la puncte. Dar fata chiar începea să-l sperie, pe bune. Era din cauza figurii ei — era palidă, cu ochii înfundați în orbite, ca și cum murise deja.

— Pleacă odată! zbieră Tanya la el. Nu pricepi. Sunt prinsă aici. Cu sau fără Portaluri. Sunt prinsă în cursă! Nu mă lasă să ies la suprafață!

Michael era pe punctul de a zbiera și el la ea — n-avea nicio noimă ce spunea. O parte întunecată din el îl împingea să-i spună că n-are decât, că e o ratată, s-o lase să plonjeze de-acolo. Se încăpățâna aiurea — nu era ca și cum ce se întâmpla aici era pe bune. „*E doar un joc.*“ El trebuia să-și reamintească asta tot timpul.

Dar nu putea s-o dea în bară. Avea nevoie de puncte.

— Bine. Uite.

Făcu un pas în spate, ridicând mâinile ca și cum încerca să liniștească un animal speriat.

— De-abia ne-am cunoscut — mai așteaptă un pic. Promit că n-o să fac nicio chestie dementă. Dacă vrei să sari, n-o să te opresc. Dar măcar vorbește cu mine. Spune-mi de ce faci asta.

Fata avea obraji uzi de lacrimi și ochii roșii de plâns.

— Pleacă. Te rog.

Avea vocea moale a cuiva care s-a dat bătut.

— Eu nu mă joc. Mi s-a luat de chestia asta — de toate astea!

— Ți s-a luat? OK, ți s-a luat, e dreptul tău. Dar nu e cazul să-mi strici și mie ploile, nu?

Michael se gândi că putea să vorbească și despre joc, până la urmă, dacă ea îl invoca drept motivul pentru care voia să-și pună capăt zilelor — să plece definitiv din Hotelul Virtual Trup și Suflet.

— Pe bune. Vino cu mine înapoi la Portal, urcă la suprafață, fă-o ca la carte. Tu ai terminat cu jocul, ești în siguranță. Iar eu îmi obțin punctele. Ți da final fericit, este?

— Te urăsc, se stropși Tanya la el, improșcându-l cu salivă. Nici măcar nu te cunosc și te urăsc. Treaba asta n-are nimic de-a face cu *Trup și Suflet*!

— Atunci zi-mi cu ce are de-a face.

Îi vorbi blând, încercând să-și păstreze calmul.

— Ai toată ziua la dispoziție să sari de-aici. Acordă-mi doar câteva minute. Stai de vorbă cu mine, Tanya.

Fata își lăsă capul pe brațul drept.

— Pur și simplu nu mai rezist, scânci, cu umerii scuturați de suspine, și Michael se temu din nou că o să-i alunece mâna. Nu mai pot.

Unii oameni sunt slabi, asta-i tot, își zise, deși nu era chiar atât de prost s-o spună cu voce tare.

Trup și Suflet era, de departe, cel mai popular joc din VirtNet. Da, sigur, puteai să iei parte la vreo bătălie sângeroasă din războiul de secesiune sau să te lupți cu dragonii, cu o sabie magică, să navighezi cu nave spațiale sau să explorezi cuibușoare bizare de nebunii. Dar de chestii din astea te plectisești rapid. Până la urmă, nu există nimic mai fascinant decât viața reală, viața dură,

brutală, fără vrăjeli, din care scapă cine poate. Nimic. Și există persoane ca Tanya care, clar, nu pot face față experienței. Michael se descurca de minune. Avusese o ascensiune aproape la fel de rapidă ca legendarul jucător Gunner Skale.

— Haide, Tanya, îi zise. Ce se poate întâmpla dacă vorbești cu mine? Și, dacă ai de gând să te dai bătută, de ce-ai vrea să-ți închei ultimul joc printr-o sinucidere violentă?

Ea ridică brusc capul și-l privi atât de aspru, încât îl trecură din nou fiorii.

— E ultima dată când mă bântuie Kaine, îi spuse. Nu poate să mă țină pur și simplu aici și să mă folosească drept cobai — să asmută Ucid-Simii¹ pe mine. O să-mi smulg Miezul.

Aceste ultime cuvinte schimbară totul. Michael o privi îngrozit prinzându-se mai bine cu o mână de stâlp și înfigându-și cealaltă mână în propriul trup.

2

Michael uită de joc și de puncte. Situația trecuse de la ceva agasant la o problemă de viață și de moarte, la propriu. În toți anii în care jucase, nu văzuse niciodată pe nimeni care să-și dezactiveze Miezul, distrugând astfel dispozitivul-tampon din interiorul Sicriului care separa, în mintea lor, lumea virtuală de cea reală.

¹ *KillSims* în original, de la *Sim* — forma abreviată a termenului *Simulated Life*, numele generic al jocurilor pe calculator bazate pe simularea unor activități din viața de zi cu zi. (N.t.)

— Încetează! țipă la ea, punând deja piciorul pe balustradă. Încetează!

Sări pe fâșia îngustă de beton de pe marginea podului și rămase încremenit. Era la doar câțiva pași de ea acum și voia să evite orice mișcare bruscă, care ar fi putut s-o sperie. Întinzând mâinile în față, făcu un pas timid spre ea.

— Nu face asta, îi spuse, vorbind cât de încet putea, fără să fie acoperit de vântul tăios.

Tanya continua să-și zgândăre tâmpla dreaptă. Își jupuiise fâșii de piele; în curând avea mâinile și o jumătate de față pline de sângele care-i curgea șuvoi din rană. Pe chipul ei apăruse o expresie de un calm sinistru, ca și cum nu era conștientă de ce face, deși Michael știa foarte bine că tasta de zor, încercând să spargă codul.

— Oprește-te din tastat o clipă! strigă Michael la ea. Hai să stăm de vorbă înainte să-ți smulgi naibii Miezu! Știi ce înseamnă asta?

— Ce-ți pasă ție? îl întrebă Tanya, atât de încet, încât o înțelese doar citindu-i pe buze.

Dar măcar se opri din zgândărit rana.

Michael se uită interzis la ea. Pentru că se opri din zgândărit și acum își înfipse degetul mare și arătătorul în rana devenită carne vie.

— Vrei doar să-ți acumulezi punctele de Experiență, îi zise fata.

Scoase încet din rană un cip metalic, plin de sânge.

— Renunț la puncte, spuse Michael, încercând să-și ascundă teama și dezgustul. Jur! Nu poți să te mai joci cu cheștiile astea, Tanya. Reintrodu codul și hai să stăm de vorbă. Nu e prea târziu.

Ea ridică reprezentarea vizuală a Miezuului, privind-o fascinată.

— Chiar nu vezi ironia aici? îl întrebă. Dacă nu m-aș fi priceput la scris coduri, probabil că nici măcar n-aș ști cine e Kaine. N-aș ști despre Ucid-Simi și ce planuri are pentru mine. Dar mă pricep și, din cauza... *monstrului* ăluia, tocmai am intrat în propriul meu creier și am dezactivat Miezu.

— Nu e creierul tău, nu de-adevăratelea. E doar o simulare, Tanya. Nu e prea târziu.

Michael nu-și amintea să se mai fi simțit vreodată așa rău.

Tanya îi aruncă o privire așa tăioasă, încât făcu un pas înapoi.

— Nu mai suport. Nu îl mai suport. Dacă mor, nu se mai poate folosi de mine. Mi-a ajuns.

Răsuci microcipul pe deget, apoi îl azvârli spre Michael. Zbură peste umărul lui — Michael văzu o străfulgerare de lumină când trecu pe lângă el, ca și cum i-ar fi făcut cu ochiul, zicându-i: *Auzi, amice, ești varză la a duce tratative cu un sinucigaș*. Căzu cu un sunet surd undeva în mijlocul șoselei aglomerate, unde urma să fie zdrobit în câteva secunde.

Nu-i venea să creadă că asista la așa ceva. Cineva care era atât de avansat în materie de manipulat coduri, încât își putea distruge propriul Miezu — dispozitivul care, practic, proteja creierul unui jucător cât timp era cufundat în Somn. Fără acel Miezu, creierul nu putea filtra cum trebuie produși stimulii de VirtNet. Dacă Miezu era distrus în timpul Somnului, odată revenit la Starea de Veghe, mu-reai și tu. Nu știa pe *nimeni* care să mai fi văzut așa ceva până atunci. Cu două ore în urmă înfuleca lacom cartofi prăjiți albaștri, furați, la Dan the Man Deli, cu cei mai buni prieteni ai lui. Tot ce și-ar fi dorit acum era să fie din